

róðrabát, sum teir kallaðu MIÐVING. Hetta var fyrsti kappróðrabátur, sum Niclas í Koltri bygdi og royndist hann serstakliga væl. Við honum vunnu miðvingar alla átta mannafróðrararnar í mong Harrans ár. Tann fyrsti báturinn, ið tók sigurin frá Miðvingi var sandavágsbáturinn Skúgvur. Tað gjørdi sjálvsagt, at stór kapping kom at vera millum grannabygd-irnar, men tíverri er henda kapping ikki til í dag, tí einki áttamannafar úr Sandavági luttekur í róðrinum hesaferð.

Stutt eftir, at kappróðrarfelagið fekk Miðving, lótu teir byggja gentubátin BEINTU. Beinta gjørdi seg væl galdandi bæði við gentum og dreingjum.

Vit koma nú til 60ini og 70ini, sum á so mangan hátt var ein broytingartíð. Vælfærdin fór at gera seg galdandi. Tað kom eisini at merkjast í ítrótti og ikki minst á teim ymsu s evnunum.

Hjá okkum var áhugin fyrri kappróðri sera stóur, til fót bólturinn fekk betri umstøður. Tá bygdið fekk bóltvøllin, blómaði fót bóltsspælið. Hvør litil smádrongur brúkti nú

størsta partin av síni fritíð á vøllinum, og úrslitið varð, at MB aftur kom at teljast millum bestu fót bóltslíðini í landinum.

Genturnar komu eisini við. Fyrst í hondbóltri, seinni í flogbóltri saman við sandavágsgentum og nú eisini í fót bólti. Afturat hesum hava vit fleiri góðar badmintonspælarnar — ikki minst veteranarnir Jan og Gudmund.

Kappróðurin er heldur ikki dottin niður fyrri. Miðvingar mæta við 4 bátum til kappróðurin í dag, trim-um áttamannaforum og Beintu.

Kappíðingin er eisini uppafturtíkin.

Men eru stevurnar tær somu nú, sum áður? Er samanholdið, samveran, vinarlagið tað sama sum fyrr? Møguliga. Men nogv er broytt. Fyrr høvdu fólk stundir at koma saman í veitslulagi. Nú siggja vit ítróttarfolkið bert í nakrar fáar tímar, so eru tey burtur aftur. Tey, sum fyrr komu, fyrst og fremst fyrri at vera saman við øðrum ítróttarfolki og fólk úr øðrum bygdam, koma nú at syna sín duguligleika fyrri so at fara heimaftur. Tað virkar ofta uppá okkum, sum enn minnst tær gomlu

stevurnar, sum okkurt er mist á gólvið. Fyri okkum virka stevurnar, sum tær nú bert hava tað eina endamálið at fáa til vegar pening. Og veruleikin er júst tann, at fyrri at tað stóra sosiala tiltakið, sum ítrótturinn í dag veruliga er, skal hava nakran sum helst møguleika, so skal nogvur peningur til. Tað er eitt ótrúligt baks, sum ítróttarfelagini hava fyrri at fáa tað at mala runt fíggjarliga. Vit, sum njóta ta gleði, sum tað veruliga er at siggja ungdomin í felagsskapi iðka ítrótt, vit eiga at takka teimum tilkomnu bygdarfólkunum, sum ótrúttiliga brúka stóran part av teirra fritíð í nevndararbeiði fyrri at hava hetta alt gangandi ítróttini og bygðarsamfelagnum at frama.

Tað er ikki longur sum fyrr, at tú kundi manna bát kl. 8 um morgunin og rógva kapp ein tíma seinni. Nú skalt tú venja og tað djúgla alt árið, um tú skalt teljast millum tey frægu.

Vit kunnu tjakast um, um vit hava vunnið ella tapt við nýggju tíðini. Sjálvsagt hava vit mist nogv burtur av tí góða gamla, men vit hava so sanniliga eisini fingið

nógv gott nýtt aftur.

Tá vit hugsa um kappróðurin nú, so má tað sigast at vera eitt sindur hugstoytt at hoyra, at hesir, sum fyrri 85 árum síðan vunnu kappróðurin á Vestanstevnu, nú als ikki kunnu luttaka í kappróðri, tí hesi óki ikki hava umstøður at venja so djúgla, sum tað krevst fyrri at koma gera seg galdandi í kappróðri í dag.

Nýggja tíðin hevur tað við sær, at tey smærri ókinu als ikki kunnu fylgja við longur. Tá tær meðalstóru bygdirnar høvdu fingið sær bóltvøll, fingið Havnin og Klaksvík sær ítróttarhallir og so gjørdist ómøguligt at leika annað enn fót bólt uttan- dura. Tá tey smáu ókinu ikki kundu fylgja við her, so datt tað sum nú gjørdist innanduraítróttur, burtur ella fekk ikki ta menning, sum annars hevði verið mógulig.

Tá nú tey meðalstóru ókinu hava fingið sínar ítróttarhallir og hvønn dag stríðast við at gjæ'la lánini til tær aftur umframt dýra raksturinn, so fáa Havnin og Klaksvíkin sær grasvallir. Tað vil helst siga, at um stutta tíð fara landskappingardystir í fót bólti helst ikki at vera

leiktir á øðrum enn grasvøllum. Smáu ókinu verða aftur við sviðið soð. Fryktandi er fyrri, at tey orka ikki at byggja hesar dýru vallir, og fer so tað litla, tey nú hava, at fella niður fyrri? Hetta má ikki henda.

— Eisini vit sum liggja hampuliga væl fyrri, mugu gera alt so, at ítrótturinn ikki fellur niður fyrri, tí pengarnir ikki strekkja til.

Vit her í oygni mugu ásanna í dag, at tað var skeivt, at ikki øll oyggjin gekk saman um at byggja felags ítróttarhøll, partur av okkara ungdomi varð á henda hátt við sviðið soð. Latið okkum nú visa samarbeiðsanda, sum forfedrar okkara gjørdur, tá teir gingu saman um stevurnar fyrri vestan — latið okkum beinanvegin í felagsskapi fara undir felags stadionøki fyrri alla oydda og latið grasvøllin verða fyrsta stigið. Í felag kunnu vit lyfta nogv, í sjálvdrátti fer ov nogv fyrri skeivt.

Vit vita øll, at ítrótturinn er stóur partur av tí føroysku mentanini í dag. Samfelagið hevur brúk fyrri ítróttinum, tí ungdomurin má til eina og hvørja tíð hava møguleikar at iðka eitt ella annað við sínum sunna lik-

ami og síni opnu sál. Sleppur hann ikki at iðka nakað positivt og livsjáttandi, so iðkar hann okkurt negativt og livstýnandi. Ítróttur, sum lærir ungdomin, at tað loysir seg at lyfta í felag, er góður bæði fyrri líkam og sál.

Ítrótturinn er ikki bert eitt yrki fyrri tey fáu. Ítrótturinn er ítriv og undirhald fyrri túsundar av føroyingum. Ítrótturinn er ein rørsla í landi okkara, sum telur túsundtals ungdomar, sum í virki sínum verða borin uppi fyrst og fremst av leiðarum og forældrum, sum uttan víðurlag leggja stórar iløgur og orku í fyrri tey ungu og saman við teimum ungu til tess, at vit øll skulu hava tað gott, finna mál og mið og eina ætlan við livinum, læra tey ungu ábyrgd fyrri sjálvum, fyrri øðrum og fyrri hvørjum øðrum.

Latið okkum minnst til tað.

Við hesum orðum lýsi eg Vestanstevnuna 1986 at vera settu.

